

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
2. de staatssecretaris van Justitie,
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 24 september 2009 in zaak nr. 09/15798 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 april 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de aan _____ (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 september 2009, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 oktober 2009, en de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 oktober 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.3. In zijn grieven klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, gelet op het door de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) in het rapport van april 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" ingenomen standpunt, niet voldoende heeft gemotiveerd dat in de provincie Bagdad in Centraal-Irak, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn). De staatssecretaris betoogt daartoe dat

hij toereikend heeft gemotiveerd waarom de UNHCR niet wordt gevolgd in het standpunt dat het geweldsniveau in Bagdad zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl) kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.2. De vreemdeling heeft in beroep, onder verwijzing naar voormeld rapport van de UNHCR, betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar de provincie Bagdad, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.3. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 17 april 2009, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat, de mate van willekeurig geweld in ogenschouw nemende, de vreemdeling op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van een reëel risico op het lopen van ernstige schade, als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. In reactie op hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, heeft de staatssecretaris in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift betoogd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Volgens de staatssecretaris

kan de UNHCR niet worden gevolgd in haar stelling dat het niveau van geweld in de provincie Bagdad zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

De staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. tegen Zweden, nr. 32621/06, JV 2009/74).

2.3.4. Nu de staatssecretaris aldus het door de vreemdeling genoemde rapport van de UNHCR gemotiveerd heeft betwist, verschilt deze zaak van de door de rechtbank genoemde zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2009 in zaak nr. 200904955/1/V2 (www.raadvanstate.nl).

2.3.5. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het rapport van de UNHCR van april 2009 blijkt niet dat sindsdien een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie in die provincie ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. De rechtbank heeft onder die omstandigheden in het door de vreemdeling aangevoerde ten onrechte aanleiding gezien het standpunt van de staatssecretaris, dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Bagdad de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, en hij op die grond niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, ontoereikend gemotiveerd te achten. De grieven slagen.

2.4. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.5. Aan de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond ter zake van de intrekking door de staatssecretaris van de eerder verleende vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 24 september 2009 in zaak nr. 09/15798;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. A.W.M. Bijloos, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

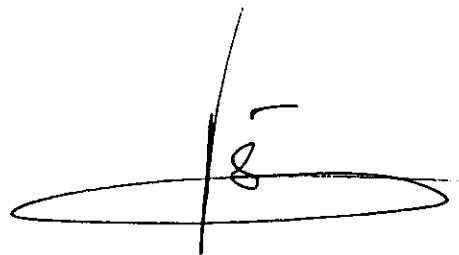
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 maart 2010

418.

Verzonden: 15 maart 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiser,
gemachtigde mr. W. de Vilder, advocaat te Beek,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 29 april 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 17 april 2009. Bij dit besluit (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingetrokken. Bij schrijven van 28 mei 2009 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend. Bij schrijven van 22 juni 2009 heeft eiser de gronden nader aangevuld.

1.2. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

1.3. Bij schrijven van 25 augustus 2009 heeft eiser de gronden van het beroep nader aangevuld.

1.4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 9 september 2009, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. A.M.H.W. van Heerenbeek. Als tolk was ter zitting aanwezig mevrouw N. den Heyer.

2. Overwegingen

2.1. Eiser, geboren op _____ en in het bezit van de Iraakse nationaliteit, heeft op 27 mei 2008 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, ingediend.

2.2. Bij besluit van 2 september 2008 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, ingaande op 27 mei 2008 en geldig tot 27 mei 2013.

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

2

2.3. Bij het thans bestreden besluit van 17 april 2009 heeft verweerder de aan eiser op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken op grond van het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, vanwege de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid. Voorts is hierbij op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, besloten eiser geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 te verlenen.

2.4. Het beroep is blijkens de gronden daarvan allereerst gericht tegen de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid. De rechtbank zal derhalve allereerst beoordelen of verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Centraal-Irak.

2.5. Eiser heeft, onder verwijzing naar een brief van Amnesty International van 6 oktober 2008, aangevoerd dat het beleid van andere landen de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid niet rechtvaardigt. Voorts heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat voor de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Irak onvoldoende aanleiding bestond nu de veiligheidssituatie in Irak nog niet ingrijpend en duurzaam is verbeterd. Onder verwijzing naar een bericht uit NRC Handelsblad van 22 mei 2009 stelt eiser zich op het standpunt dat de veiligheidssituatie in de laatste maanden zelfs weer duidelijk is verslechterd.

2.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 juli 2006, LJN: AY1575), moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel de minister bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele situatie en de veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van verweerder te respecteren.

2.7. Blijkens een uitspraak van de Afdeling van 27 juli 2009 (gepubliceerd op www.raadvanstate.nl, 200902294/1/V2) biedt de door eiser genoemde brief van Amnesty International van 6 oktober 2008, gelet op voornoemde beoordelingsvrijheid, geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten het categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak te beëindigen. Voor zover eiser, onder verwijzing naar het bericht uit NRC Handelsblad van 22 mei 2009, zich op het standpunt stelt dat veiligheidssituatie onverminderd slecht is en in de laatste maanden zelfs weer duidelijk is verslechterd, overweegt de rechtbank dat, nu het door eiser overgelegde krantenbericht dateert van na de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid, hierin geen aanleiding gelegen kan zijn voor het oordeel dat verweerder niet op grond van de toentertijd bekende informatie tot beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid heeft kunnen besluiten.

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

3

2.8. De rechtbank ziet in het door eiser aangevoerde derhalve geen aanleiding om tot het oordeel te komen dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten het categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak te beëindigen.

2.9. De rechtbank overweegt vervolgens dat het besluit waarbij een vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c, van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002 (LJN: AE1168).

2.10. Gelet hierop had eiser hangende de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 geen belang bij het instellen van een beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Dit belang is herleefd met verweerders besluit om de aan eiser verleende verblijfsvergunning in te trekken vanwege de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers uit Centraal-Irak. Met dit besluit is immers de grond aan de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd komen te ontvallen.

2.11. De rechtbank zal dan ook, gelet op de in beroep aangevoerde gronden, beoordelen of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in het geval van eiser noch ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het intrekken van die verblijfsvergunning, grond bestond om eiser op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.12. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt ten aanzien van de situatie ten tijde van de verleende vergunning.

2.13. Eiser heeft aan zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - kort weergegeven - het volgende ten grondslag gelegd.

2.14. Op 31 januari 2008, toen eiser op zijn werk was, zijn twee onbekende mannen bij hem in zijn woonplaats aan de deur geweest. De mannen deelden aan de vader van eiser mede dat het huis de volgende dag om 10 uur ontruimd moest zijn. Deze bedreiging had volgens eiser te maken met zijn werk. Eiser was sinds 2004 werkzaam voor het bedrijf en gaf voor dit bedrijf trainingen aan grote Amerikaanse en Britse bedrijven. Eisers vader, moeder en zussen zijn naar familie in de wijk gegaan. Eisers echtgenote en zoon zijn naar eisers zwager gegaan in de wijk. Tot 20 februari 2008, de dag van zijn vertrek, is eiser op zijn werk gebleven.

2.15. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

2.16. Het beroep richt zich voor het overige tegen het bestreden besluit voor zover daarbij is geweigerd aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Eiser doet in dit kader een beroep op de subsidiaire bescherming van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad van de Europese Unie (hierna: de Definitierichtlijn). Ter zitting heeft eisers gemachtigde aangegeven het beroep op artikel 29,

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

4

eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet langer te handhaven.

2.17. De rechtbank overweegt verder als volgt.

2.18. Voor zover thans hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

2.19. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954,88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967,76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (..)".

2.20. Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.21. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.22. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.23. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij onvoldoende documenten ter onderbouwing van zijn nationaliteit en reisroute heeft overgelegd.

2.24. Blijkens onderdeel C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc 2000) is voor de beoordeling van de asielaanvraag de onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

2.25. Documenten die de reisroute onderbouwen, zijn volgens onderdeel C 4/3.6.2 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

5

onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhouden dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C4/3.6.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

2.26. Met betrekking tot de stelling van eiser dat hij wel documenten ter onderbouwing van nationaliteit heeft overgelegd, overweegt de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2008 (LJN: BC4709) dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 respectievelijk paragraaf C4/3.6.2 van de Vc 2000 genoemde elementen documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Los van de vraag of eiser onvoldoende documenten ter onderbouwing van zijn nationaliteit heeft overgelegd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser het ontbreken van reisdocumenten heeft kunnen tegenwerpen. Eiser heeft immers verklaard dat hij zijn paspoort heeft verscheurd in Turkije, het land waar hij op grond van zijn visum legaal verblijf had. Dat eiser zijn paspoort heeft verscheurd om te voorkomen dat zijn reisagent er misbruik van zou maken heeft verweerder onvoldoende kunnen achten om het ontbreken van reisdocumenten niet tegen te werpen nu niet is gebleken dat eiser niet op andere wijze had kunnen voorkomen dat er misbruik zou worden gemaakt van zijn paspoort. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat van eiser, die per vliegtuig van Irak naar Turkije is gereisd en van Turkije per vrachtwagen naar Nederland, mag worden verwacht dat in elk geval een deel van deze reis met documenten te staven is. Eiser heeft immers evenmin enig ander reisdocument overgelegd. Nu reeds hierom sprake is van "het toerekenbaar ontbreken van documenten" kan het antwoord op de vraag of eiser consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd niet aan deze conclusie afdoen. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2008 (LJN: BD8565).

2.27. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

2.28. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003 (gepubliceerd op www.rechtspraak.nl, LJN AF5566) mogen dientengevolge ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.29. De Afdeling heeft in een uitspraak van 11 februari 2005 (LJN: AS8539), meer in het bijzonder in rechtsoverweging 2.2.5, ten aanzien van de door de rechter aan te leggen toets ter zake van de geloofwaardigheid van het asielrelaas het volgende overwogen:

"2.2.5. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker met betrekking tot die feiten gewitte vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen."

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

6

2.30. De rechtbank heeft deze jurisprudentie steeds zo opgevat, dat de in voormelde uitspraak voorgeschreven marginale toets ter zake van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling – met betrekking tot de door hem of haar naar voren gebrachte feiten – geuite vermoedens onderdeel uitmaakt van de beoordeling van verweerders standpunt over de vraag of een asielrelaas in het voorkomende geval een positieve overtuigingskracht heeft – of anders gezegd geloofwaardig is – en dat daarbij op zichzelf niet relevant is waarop die vermoedens betrekking hebben. De Afdeling is blijken de uitspraak van 21 juli 2009 (LJN: BJ3621) thans echter van oordeel dat van de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, dienen te worden onderscheiden de door de vreemdeling aan die gebeurtenissen ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat. De rechter dient met de terughoudendheid als hiervoor omschreven te toetsen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel te achten zijn en dientengevolge niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen. Bij de toetsing door de rechter van het standpunt van verweerder omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongelooftwaardig geachte feiten en omstandigheden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat, is voor evenbedoelde terughoudendheid evenwel geen plaats. Die vermoedens maken immers deel uit van de door de vreemdeling op die feiten en omstandigheden gebaseerde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1(A) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967, of voor schending jegens hem van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het standpunt van verweerder over de gegrondheid van die vrees van de vreemdeling dient naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 15 november 2002 in zaak nr. 200205536/1, JV 2003/13) door de rechter niet met de terughoudendheid als hiervoor bedoeld te worden getoetst.

2.31. Voor het onderhavige beroep betekent het voorgaande naar dezerzijds oordeel het volgende.

2.32. In Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/28, voor zover hier van belang en thans opgenomen in onderdeel C24/Irak van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), is uiteengezet dat personen die behoren tot groepen van personen die verhoogde aandacht vragen eerder in aanmerking komen voor een status. In dit verband verwijst de rechtbank naar paragraaf 3.5 (“personen werkzaam in risicoberoepen”) van voormeld WBV, waarin het volgende staat vermeld:

“Er vinden veel aanslagen plaats gericht tegen Irakezen die samenwerken met de regering, met internationale organisaties of diplomatieke vertegenwoordigingen, buitenlandse bedrijven en met de Multi National Forces in Irak. Hierbij valt onder meer te denken aan Iraakse politici en hun familie, ambtenaren, personeel van het veiligheidsapparaat (vooral politie en leger), tolken of Irakezen die op andere wijze voor de regering, internationale organisaties en bedrijven in Irak werken, rechters en advocaten, alsook Iraakse journalisten en personen die voor hen werken. (...) Indien betrokkene aannemelijk heeft gemaakt vanwege zijn werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben, waartegen geen bescherming kan worden geboden, kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel worden verleend. Het enkele feit dat de vreemdeling deze werkzaamheden heeft verricht is onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling.”

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

7

2.33. In het ambtsbericht van juni 2008, waarop het WBV is gebaseerd, staat over deze groep, voor zover thans relevant, het volgende vermeld:

"Personen die kenbaar werkzaam zijn of waarvan wordt vermoed dat zij voor de nieuwe regering, de coalitie, de MNF-I, internationale organisaties, waaronder hulporganisaties, buitenlandse overheden, buitenlandse journalisten en persagentschappen, westerse bedrijven en ambassades of het Iraakse leger werken en hun directe familieleden, lopen een zeer hoog risico doelwit te worden van aanslagen, ontvoering of moord."

(onderstreping aangebracht door de rechtbank)

2.34. Blijkens het voornemen, het bestreden besluit en het verhandelde ter zitting heeft verweerder geloofwaardig geacht dat eiser de door hem gestelde werkzaamheden heeft verricht. Voor zover gezegd kan worden dat hiermee vaststaat dat eiser tot vorenbedoelde risicogroep behoort, is de rechtbank vervolgens van oordeel dat verweerder dit enkele gegeven onvoldoende heeft kunnen vinden voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling. Hiertoe overweegt de rechtbank dat verweerder met rede heeft kunnen stellen dat de door eiser geuite vermoedens, die – in feite – alle deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel te achten zijn. Naar dezerzijds oordeel kan verweerder gevolgd worden in zijn standpunt dat, zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, indien wordt uitgegaan van het gestelde incident, er geen concrete aanwijzing is dat dit incident is te relateren aan eisers werkzaamheden en dat derhalve niet plausibel is te achten dat eiser iets ten gevolge van die werkzaamheden te vrezen heeft. Eiser heeft alleen verklaard dat er twee personen bij zijn huis zijn geweest die zijn ouders en aanwezige familie hebben gesommeerd het huis voor de volgende dag 10.00 uur te verlaten. Deze personen zouden voorts tegen zijn vader hebben gezegd: "Het gaat om je zoon, we weten waar we hem kunnen vinden". Eiser heeft hiermee echter niet aannemelijk gemaakt dat er een verband bestaat tussen het sommeren het huis te verlaten en zijn werkzaamheden. Verweerder heeft hetgeen eiser hieromtrent verklaard heeft, onvoldoende kunnen achten voor de conclusie dat eiser een zeer hoog risico loopt om vervolgd te worden vanwege zijn werkzaamheden. Met betrekking tot de door eiser overgelegde brief van zijn werkgever heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat deze brief op het punt van de bedreiging te algemeen is zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat de bedreiging specifiek op de persoon van eiser betrekking had. Verweerder heeft in de beoordeling kunnen betrekken dat eiser, sinds het bezoek van de twee personen aan zijn huis, zonder verdere problemen op zijn werk is gebleven, terwijl de personen die eisers huis hadden bezocht juist hadden aangegeven dat ze wisten waar ze eiser konden vinden.

2.35. Met betrekking tot het door eiser ingenomen standpunt dat verweerder een nieuw voornemen had moeten uitbrengen omdat verweerder in het bestreden besluit niet langer betwist dat eiser voor een buitenlands bedrijf werkte, overweegt de rechtbank als volgt.

2.36. Artikel 3.119 van het Vb 2000 luidt:

"Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden:

a. bekend worden, of

b. reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen."

2.37. Blijkens de Nota van Toelichting bij artikel 3.119 Vb 2000 (Stb. 2000, 497, pagina 184) zal de vreemdeling alleen om een reactie gevraagd worden indien de oude of de

Procedurennummer: AWB 09 / 15798

8

nieuwe feiten en omstandigheden van aanmerkelijk belang zijn voor de te nemen beslissing.

2.38. In onderdeel C5/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) is aangegeven dat van feiten of omstandigheden die 'van aanmerkelijk belang' zijn in de zin van artikel 3.119 van het Vb 2000 in ieder geval sprake is indien het gaat om resultaten van onderzoek en feiten en omstandigheden die, hetzij door het bekend worden, hetzij door een andere beoordeling of weging, een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker. Zelfs indien aan deze voorwaarden is voldaan, behoeft dit niet in alle gevallen te leiden tot een nieuw voornemen. Van belang is immers of het voornemen tot afwijzen, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, niet alle dragende overwegingen bevat. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart. Hiervan is volgens verweerders beleid bijvoorbeeld sprake indien het voornemen blijft bestaan om de aanvraag af te wijzen, maar daarbij een omstandigheid in de zin van artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 wordt meegewogen die nog niet werd meegewogen in het reeds uitgebrachte voornemen.

2.39. De rechtbank is van oordeel dat zowel het voornemen als het bestreden besluit een constante factor bevatten, namelijk het feit dat verweerder niet plausibel acht dat de beweerdelijke lotgevallen van eiser te relateren zijn aan de werkzaamheden die hij in Irak heeft verricht. Het voornemen en het bestreden besluit stemmen derhalve in voldoende mate overeen, zodat van een andere weging of beoordeling van reeds bekende feiten of omstandigheden geen sprake is. De door eiser in dit kader overgelegde minuut kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.40. Met betrekking tot de stelling dat verweerder de aanvullende zienswijze van 23 januari 2009 omtrent de veiligheidssituatie van werknemers die voor buitenlandse bedrijven werken niet in de beoordeling heeft betrokken, overweegt de rechtbank dat verweerder de aanvullende zienswijze van 23 januari 2009 weliswaar niet genoemd heeft in het bestreden besluit doch dat uit de inhoud van het besluit wel kan worden afgeleid dat verweerder de informatie uit deze zienswijze bij de besluitvorming heeft betrokken.

2.41. Het voorgaande in aanmerking nemend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. Bijgevolg heeft verweerder terecht en op goede gronden besloten dat eiseres geen Verdragsvluchteling is en heeft verweerder haar derhalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a, van de Vw 2000 kunnen weigeren.

2.42. Met betrekking tot de vraag of eiser mogelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, overweegt de rechtbank het volgende.

2.43. Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38) wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tot de afschaffing van de doodstraf (Afd-IV-verdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

2.44. Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat betrokkenen bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

9

2.45. Gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenstatus, meer specifiek de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, is niet aannemelijk dat gedwongen terugkeer van eiser strijd oplevert met bovengenoemde artikelen. Het beroep op de b-grond faalt derhalve in zoverre.

2.46. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank vervolgens als volgt.

2.47. Volgens artikel 2, aanhef en onder a, van de Definitierichtlijn wordt in die aanmerking komt: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.48. Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individueel bedreigende gevolgen van het leven of de gezondheid van een persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.49. Volgens artikel 18 verlenen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.50. In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de Afdeling geoordeeld dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C 465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet volgens de Afdeling in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor de verlening van de status van vluchteling in situaties die door artikel 2 van het Verdrag van Genève van 1951 en de artikelen 1 tot en met 4 van de Fundamentele Vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, nr. 25904, NA, tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/329 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.51. De rechtbank ziet geen aanleiding om de Afdeling niet te volgen in haar oordeel en overweegt in dit kader voorts als volgt.

2.52. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat in sprake is van een uitzonderlijke situatie in vorenbedoelde zin. Ter onderbouwing hiervan heeft eiser

Procedurenummer: AWB 09 / 15798

10

verwezen naar de Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van april 2009.

2.53. Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat hij de conclusie van de UNHCR, inhoudende dat in Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie in vorenbedoelde zin, niet deelt.

2.54. Gelet op het door de UNHCR ingenomen standpunt dat onder meer in waarvandaan eiser afkomstig is, sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, heeft verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, zowel ten tijde van de verleende vergunning als ten tijde van het intrekken van de verleende vergunning, in geen sprake was van een uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2009 (LJN: BJ6304). De ter zitting door verweerder gegeven toelichting, inhoudende dat hij – hoewel hij de UNHCR als een gezaghebbende organisatie beschouwt wier oordeel een niet gering gewicht toekomt – op basis van dezelfde onderliggende informatie eenvoudigweg tot een andere conclusie komt, levert naar het oordeel van de rechtbank evenzeer een onvoldoende draagkrachtige motivering op. Verweerder heeft hiermee immers niet gemotiveerd welke redengevende argumenten hem hebben geleid tot het aannemen van deze andersluidende conclusie, en er is evenmin duidelijk mee gemaakt waarom nu juist het standpunt van de UNHCR zelf (welk standpunt is opgenomen in het algemeen ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van mei 2009) kennelijk onvoldoende gewicht in de schaal legt om te oordelen dat sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals hiervoor bedoeld.

2.55. Het vorenstaande doet de rechtbank concluderen dat het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de voor Vw, voor zover eiser daarbij een beroep heeft gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, gegrond dient te worden verklaard en het besluit wegens strijd met het in artikel 3:46 van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking komt.

2.56. De rechtbank wijst partijen er tenslotte nog op dat, waar zij in deze uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel heeft gegeven over de aangevoerde beroepsgronden, slechts het instellen van hoger beroep kan voorkomen dat de uitspraak op deze punten onherroepelijk wordt (in dit kader wordt verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2003, LJN: AI 0801).

2.57. De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van EUR 322,= per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

2.58. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

Proceduurenummer: AWB 09 / 15798

11

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 17 april 2009;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

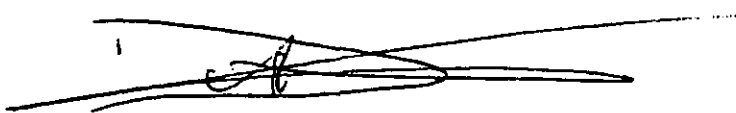
veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op EUR 644,= (zijnde de kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden door de Staat der Nederlanden aan de griffier van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond;

Aldus gedaan door mr. J.M.H. Rijken-Lie in tegenwoordigheid van mr. R.A. Debets als griffier en in het openbaar uitgesproken op **24 SEP. 2009**

w.g. mr. R.A. Debets,
griffier

w.g. mr. J.M.H. Rijken-Lie,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de griffier,

verzonden op:
24 SEP. 2009

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

KEULERS & PARTNERS ADVOCATEN

mr. P.J.H. Keulers
mr. J.A. Moonen
mr. W. de Vilder
mr. J.F.C. Eliëns
mr. A.C.S. Grégoire

6190 AB BEEK, Postbus 88
Telefoon 046-437 38 38
Telefax 046-437 38 19
e-mail: info@keulersadvocaten.nl
website: www.keulersadvocaten.nl

Beek, 20 oktober 2009

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Per post en per telefax: 070 365 13 80

Inzake: De procedure van
Ons doss.nr.: 18.2009.0589
Uw kenmerk: Nieuwe zaak

' De Staatssecretaris van Justitie

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hoogedelgestrenge vrouwe/heer,

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 OKT 2009	
ZAAKNR.	200908063/11
AAN:	V2
BEHANDELD: CD:	SP:

1. Namens de heer hierna ook te noemen appellant,
geboren op wonende in het AZC Heerlen aan de Imstenrade 6 te (6419
PL) Heerlen, te dezer zake nadrukkelijk woonplaats kiezende ten kantore van advocaat
mr. W. de Vilder te (6191 AA) Beek aan de Maastrichterlaan 9, wordt bij dezen hoger
beroep aangetekend tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Roermond, van 24 september 2009. Ondergetekende is door
appellant voor het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd.
2. Een overdruk van de hiervoor genoemde uitspraak wordt aanliggend als productie in
het geding gebracht (prod.).
3. Verder wordt bijgaand een kopie van de afgegeven toevoeging overgelegd.
4. Appellant is het niet eens met de uitspraak van de rechtbank en hij wenst tegen deze
uitspraak de navolgende grieven te formuleren. Appellant verzoekt u beleefd
gemotiveerd uitspraak te doen, vanwege het feit dat het een zwaarwegende asielzaak
betreft en met het oog op het mogelijke vervolg van de rechtsgang.
5. **Algemene grief en toelichting:** Appellant heeft aangegeven dat verweerder op zijn
minst het beginsel van het voordeel van de twijfel had moeten toepassen. Ook de
rechtbank gaat hier –geheel ongemotiveerd– aan voorbij. Appellant is van mening dat
er in strijd met artikel 4 lid 5 van de Definitierichtlijn is gehandeld (Richtlijn

KEULERS & PARTNERS ADVOCATEN

2004/83/EG van de Raad). Aan alle voorwaarden van de verdragsbepaling heeft appellant voldaan.

6. Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat: "Los van de vraag of eiser onvoldoende documenten ter onderbouwing van zijn nationaliteit heeft overgelegd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder het ontbreken van reisdocumenten heeft kunnen tegenwerpen" (r.o. 2.26).

Toelichting:

De rechtbank houdt onvoldoende rekening met het feit dat appellant zeer goed gedocumenteerd is. Bovendien is de verklaring van appellant omtrent het tenietgaan van het paspoort consistent en geloofwaardig (overeenkomstig het beleid van Vc. C4/3.6.3). Appellant heeft voor het overige ook conform de geest van dit onderdeel van het beleid gehandeld: Hij achtte het beter het paspoort te verscheuren dan het onder dwang te moeten afstaan. Verder is van belang dat de rechtbank, in navolging van verweerder, onvoldoende belang heeft gehecht aan de overgelegde documenten met betrekking tot het asielrelaas (zie: het slot van Vc. C4/3.6.3). In de zaak van appellant kan geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas groter is, nu hij relevante documenten heeft overgelegd.

7. Grief 2

Het is minder juist dat de rechtbank heeft overwogen dat: "Voor zover gezegd kan worden dat hiermee vaststaat dat eiser tot vorenbedoelde risicogroep behoort, is de rechtbank vervolgens van oordeel dat verweerder dit enkele gegeven onvoldoende heeft kunnen vinden voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling" (r.o. 2.34).

Toelichting:

Verweerder heeft in het besluit geen, althans onvoldoende, motivering gewijd aan het relevante feit dat appellant tot een risicogroep behoort. De rechtbank overweegt daarom eveneens ten onrechte dat verweerder dit enkele gegeven onvoldoende heeft kunnen vinden.

De rechtbank ziet verder over het hoofd dat appellant aannemelijk heeft gemaakt dat men specifiek naar hem op zoek was. Dit komt naar voren uit het bezoek aan huis en het feit dat de bezoekers precies konden aangeven naar wie men op zoek was, te weten appellant. Daarnaast dient de verklaring van appellant in samenhang gezien te worden met de overgelegde informatie van zijn werkgever, alsmede de informatie uit het ambtsbericht van juni 2008, waaruit naar voren komt dat mensen als appellant een zeer hoog risico lopen slachtoffer te worden van aanslagen, ontvoering of moord.

KEULERS & PARTNERS ADVOCATEN

Appellant loopt het levensgrote risico een behandeling te ondergaan zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM en hij heeft hiervoor de nodige indicaties aangedragen. Daarnaast handelt verweerder in strijd met artikel 4 lid 3 sub b van de Definitierichtlijn. De elementen van het asielverzoek dienen in samenhang beoordeeld te worden, hetgeen niet gebeurd is.

8. Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat: "Verweerder heeft in de beoordeling kunnen betrekken dat eiser, sinds het bezoek van de twee personen aan zijn huis, zonder verdere problemen op zijn werk is gebleven, terwijl de personen die eisers huis hadden bezocht juist hadden aangegeven dat ze wisten waar ze eiser konden vinden" (r.o. 2.34).

Toelichting:

Deze vaststelling van de rechtbank is feitelijk onjuist. Eiser heeft verklaard dat zijn werkplek door bewakers bewaakt werd (bladzijde 5 van het gehoor naar aanleiding van het voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel d.d. 4 februari 2009).

9. Grief 4

De overweging van de rechtbank inhoudende dat "Het voornemen en het bestreden besluit stemmen derhalve in voldoende mate overeen, zodat van een andere weging of beoordeling van reeds bekende feiten of omstandigheden geen sprake is" is niet juist (r.o. 2.39).

Toelichting:

De rechtbank geeft een onjuiste en onbegrijpelijke uitleg van het beleid van Vc. C15/6.1. Duidelijk is dat in de zaak van appellant de reeds bekende feiten en omstandigheden, te weten zijn werkzaamheden voor een buitenlands bedrijf, anders gewogen of beoordeeld hadden moeten worden naar aanleiding van de eerdere zienswijze. Deze werkzaamheden waren van een aanmerkelijk belang voor de te nemen beslissing. Appellant herhaalt dat verweerder, tot en met het slaan van zijn voornemen, niets geloofde van zijn werkzaamheden voor een buitenlandse onderneming. Het feit dat de werkzaamheden nadien wel geloofwaardig werden bevonden heeft nieuw licht geworpen op de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellant. Nu hiermee het zeer hoge risico dat appellant loopt, in de zin van artikel 3 van het EVRM, is komen vast te staan had een nieuw voornemen niet achterwege mogen blijven. Het zeer hoge risico op schending van artikel 3 van het EVRM brengt eveneens met zich mee dat verweerder de grootst mogelijke zorgvuldigheid had moeten betrachten.

KEULERS & PARTNERS ADVOCATEN

4

10. Grief 5

Ten onrechte komt de rechtbank tot het oordeel dat: "Met betrekking tot de stelling dat verweerder de aanvullende zienswijze van 23 januari 2009 omtrent de veiligheidssituatie van werknemers die voor buitenlandse bedrijven werken niet in de beoordeling heeft betrokken, overweegt de rechtbank dat verweerder de aanvullende zienswijze van 23 januari 2009 weliswaar niet genoemd heeft in het bestreden besluit doch dat uit de inhoud van het besluit wel kan worden afgeleid dat verweerder de informatie uit deze zienswijze bij de besluitvorming heeft betrokken" (r.o. 2.40).

Toelichting:

Onduidelijk is waar de rechtbank dit uit heeft afgeleid. De uitspraak is op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Juist uit het besluit blijkt niet dat verweerder op enigerlei wijze deze informatie, of de informatie uit het ambtsbericht met betrekking tot het zeer hoge risico -in de zin van artikel 3 van het EVRM- dat werknemers van buitenlandse bedrijven lopen, in de besluitvorming heeft betrokken.

11. Grief 6

Niet juist is de constatering van de rechtbank dat: "Het voorgaande in aanmerking nemend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft" (r.o. 2.41).

Toelichting:

Appellant heeft onder de eerste grief al aangegeven dat dit oordeel van verweerder, zelfs bij een terughoudende toetsing, geen stand kan houden. Alle elementen voor een goede beoordeling van de asielaanvraag waren aanwezig. Appellant heeft zuiver en naar beste vermogen gehandeld, en in overeenstemming met artikel 4 lid 5 van de Definitierichtlijn.

Met verzoek:

Het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 24 september 2009 te vernietigen.

Hoogachtend,

W. de Vilder

Kantoren Stichthage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

HB

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 OKT 2009	
ZAAKNR.	200908063/1/12
AAN:	K2
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. GH/JA/51010468
uw ref. -
inzake SvJ /
(IND-nr.: 0905.20.1270)

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

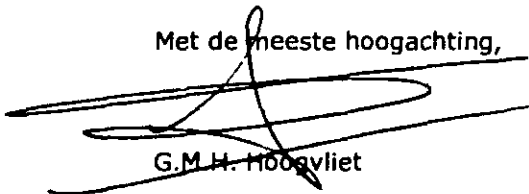
22 oktober 2009

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. W. de Vilder.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 OKT 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. W. de Vilder,

advocaat te Beek

(postbus 88, 6190 AB Beek)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, verder te noemen: de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Roermond, van 24 september 2009, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (AWB 09/15798).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 29 april 2009 gegrond verklaard, is het besluit van 17 april 2009 vernietigd, is bepaald dat de Staatssecretaris van Justitie een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en is – kort gezegd – een proceskostenveroordeling uitgesproken.
- 1.3 Bij beschikking van 17 april 2009 is de aan verweerder op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder d Vw 2000 verleende verblijfsvergunning ingetrokken. Tevens is bepaald dat verweerder noch ten tijde van de vergunningverlening, noch ten tijde van het bestreden besluit op andere gronden in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel ex artikel 28 Vw 2000.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.54:

"Gelet op het door de UNHCR ingenomen standpunt dat onder meer in , waarvandaan eiser afkomstig is, sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, heeft verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, zowel ten tijde van de verleende vergunning als ten tijde van het intrekken van de verleende vergunning, in geen sprake was van een uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2009 (...). De ter zitting door verweerder gegeven toelichting, inhoudende dat hij – hoewel hij de UNHCR als een gezaghebbende organisatie beschouwt wier oordeel een niet gering gewicht toekomt – op basis van dezelfde onderliggende informatie eenvoudigweg tot een andere conclusie komt, levert naar het oordeel van de rechtbank evenzeer een onvoldoende draagkrachtige motivering op. Verweerder heeft hiermee immers niet gemotiveerd welke redengevende argumenten hem hebben geleid tot het aannemen van deze andersluidende conclusie, en er is evenmin duidelijk mee gemaakt waarom nu juist het standpunt van de UNHCR zelf (welk standpunt is opgenomen in het algemeen

ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van mei 2009) kennelijk onvoldoende gewicht in de schaal legt om te oordelen dat sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals hiervoor bedoeld."

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.55:

"Het vorenstaande doet de rechtbank concluderen dat het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de (...) Vw voor zover eiser daarbij een beroep heeft gedaan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, gegrond dient te worden verklaard en het besluit wegens strijd met het in artikel 3:46 van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking komt."

2.3 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris vities ook de rov.'s 2.57 en 2.58

3 Aanvulling en toelichting

3.1 In de zienswijze van 15 januari 2009 is er namens verweerder op gewezen dat in het voornemen ten onrechte niet is getoetst aan artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. In dat kader is gesteld dat buiten kijf staat dat er in het herkomstgebied van verweerder sprake is van een intern gewapend conflict, terwijl zeker is dat verweerder uit komt. In de zienswijze is niet gesteld dat de mate van willekeurig geweld zodanig groot is dat iedere burger in het reële risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging en dus voor een bejegening in strijd met artikel 3 EVRM. Kennelijk had verweerder in dit verband overigens de (actuele) situatie op het oog ten tijde van het schrijven van de zienswijze.

3.2 In de beschikking van 17 april 2009 is op het beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn ingegaan (zie onderdeel 4.3 van de beschikking). In dit deel van de beschikking is overwogen dat, de mate van willekeurig geweld in ogenschouw nemend, op geen enkele wijze aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade. De mate van willekeurig geweld is – aldus de beschikking – niet dusdanig dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op schade zou lopen als bedoeld in de richtlijn.

3.3 In de gronden van beroep van 28 mei 2009 is wederom aandacht gevraagd voor artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. Gesteld is dat er in de optiek van verweerder gesproken kan worden van de uitzonderlijke situatie dat iedereen gevaar loopt. In deze gronden is ook gewezen op de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylumseekers" van april 2009.

- 3.4 In onderdeel 3.21 van het verweerschrift van 14 augustus 2009 is op eerder bedoelde "Guidelines" ingegaan.
- 3.5 Ten departemente is het desbetreffende rapport grondig bestudeerd en nadrukkelijk onder ogen gezien of en zo ja welke consequenties verbonden moeten worden aan het standpunt van de UNHCR. Volgens de "Guidelines" zouden Irakese asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah Al-Din, als vluchteling moeten worden erkend en, zo dat niet mogelijk zou zijn, subsidiaire bescherming moeten krijgen vanwege het risico dat zij ernstige schade oplopen in de situatie van het gewapend conflict dat in Irak gaande is. Volgens de UNHCR is het niveau van geweld in de genoemde provincies zo hoog dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar deze gebieden worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico lopen van ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn.
- 3.6 Voorop wordt gesteld dat de staatssecretaris de UNHCR aanmerkt als een gezaghebbende bron en dat de informatie, zoals opgenomen in de "Guidelines" van april 2009, zoals eerder al opgemerkt, uitvoerig is bestudeerd. De staatssecretaris is echter tot het oordeel gekomen dat de UNHCR niet gevolgd dient te worden in zijn conclusie dat elke asielzoeker afkomstig uit de desbetreffende provincies als vluchteling zou moeten worden aangemerkt, dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou moeten worden gebracht.
- 3.7 De beoordeling van de vraag of iemand als vluchteling moet worden beschouwd geschiedt op individuele basis. Het enkele feit dat appellant afkomstig is uit vormt derhalve geen reden om hem als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te merken.
- 3.8 Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 is verbeterd ten opzichte van 2007, is de veiligheidssituatie in met name de door de UNHCR genoemde provincies slecht en zorgelijk te noemen. De staatssecretaris is echter van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de "Guidelines" van de UNHCR en in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar het desbetreffende gebied al een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM c.q. op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn.
- 3.9 Blijkens het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (JV 2009, 111) en de uitspraken van het EHRM van 17 juli 2008 (JV 2008, 329) en 20 januari 2009 (JV 2009, 74) zal een dergelijke situatie zich slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". Hoewel de situatie in Irak in haar algemeenheid en (onder meer) in in het bijzonder, nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de staatssecretaris tot het

oordeel gekomen dat deze niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat enkel terugkeer naar Irak, meer specifiek naar één van de door de UNHCR genoemde provincies, al in strijd is te achten met artikel 3 EVRM. Uit de beschikbare informatie, zowel de informatie in de "Guidelines" van de UNHCR, als de informatie in het ambtsbericht van mei 2009, blijkt enerzijds dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij slachtoffers, helaas ook burgerslachtoffers, te betreuren zijn, doch anderzijds kan uit die informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers zodanig omvangrijk is dat van een uitzonderlijke situatie als bedoeld door het Hof van Justitie in het arrest van 17 februari 2009 en uw Afdeling blijkt uw uitspraak van 25 mei 2009 (JV 2009, 291) sprake zou zijn. Vanzelfsprekend is ieder slachtoffer er één te veel, doch het gaat hier om de vraag of de mate van willekeurig geweld zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid in het desbetreffende gebied reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn en dus op schending van artikel 3 EVRM.

- 3.10 De staatssecretaris meent steun te vinden voor dit standpunt in de eerdergenoemde uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009, waarin het EHRM heeft beslist dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij dat oordeel is informatie over de algehele veiligheidssituatie uit velerlei bron betrokken. De staatssecretaris meent dat niet, althans niet voldoende is aangetoond dat de situatie sedertdien zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen.
- 3.11 Naar het oordeel van de staatssecretaris heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie in die zin dat reeds de enkele aanwezigheid – kort gezegd – een reëel risico inhoudt. De staatssecretaris beschikt ook thans niet over informatie waaruit zou volgen dat een dergelijke situatie zich in de desbetreffende gebieden in Irak voordoet. Hierbij is van belang dat sprake dient te zijn van een reëel en voorzienbaar risico en dat de enkele mogelijkheid getroffen te worden door willekeurig geweld op zichzelf niet voldoende is.
- 3.12 De staatssecretaris meent dat het voorgaande in wezen ook reeds in het verweerschrift in eerste instantie is neergelegd in reactie op het beroep op de "Guidelines" van de UNHCR. De rechtbank had derhalve niet tot de conclusie mogen komen dat het bestreden besluit c.q. het ingenomen standpunt een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert. Hierbij moet in ogenschouw worden genomen dat het bij de vraag of zich een situatie voordoet, als bedoeld door het Hof van Justitie blijkt het arrest van 19 februari 2009 en uw Afdeling blijkt de uitspraak van 25 mei 2009, gaat om een afweging van de ernst van de situatie. Een dergelijke afweging is veelal moeilijk in een uitvoerige motivering te vatten. Nu de staatssecretaris de informatie grondig heeft gewogen en tot de conclusie is gekomen en kon komen dat

zich niet een uitzonderlijke situatie voordoet, als bedoeld in eerder vermelde uitspraken, en die afweging ook nader heeft onderbouwd, kan niet worden gesteld dat de beslissing om de opvatting van de UNHCR niet te volgen de toets in rechte niet zou kunnen doorstaan.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 17 april 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 22 oktober 2009

Advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010468
referentie	IND-0805.27.1413